

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Ha'azinu 5786

In memory of Dalia bat Pesach Reuven a" h, mother
of Natalie Fried, in honor of her yartzheit

Shabbat Times

18:03

18:58

Issue: 105

The Torah, at the end of the parsha, describes how Hashem instructed Moshe, in the peak of the day, to ascend the mountain to die, as did his brother Aharon before him.

Rashi observes that this language, "in the peak (middle) of the day", was used twice prior to this episode. The first time the Torah used this expression was when Hashem commanded Noach to enter the ark. The second time was when the Jews left Egypt in the middle of the day.

Rashi quotes the Sifri who explains that in all three instances, there were people who tried to prevent said events from taking place. The wicked people in Noach's time vowed that they would block him from entering the ark so that Hashem would be unable to bring the flood upon the world. So too, when the Jews were instructed to leave Egypt, the wicked among the Egyptians vowed to stop them from leaving. Hashem, instructing Noach to enter the ark in broad daylight, and instructing the Jews to leave Egypt in broad daylight, was "daring" the people to try and stop them!

Hashem wanted to show the wicked how much stronger He is than all of the forces in the world. No one can stand up to Hashem when His will needs to be done!

So too, says the Sifri, was the case in Moshe's scenario. There were people, not wicked but righteous, who were loathe to see Moshe die. They were going to try and stop Moshe from ascending the mountain. They knew that he was safe as long as he did not ascend. Here too, Hashem dares them to try and stop Him from carrying out His will. Of course, they too, did not succeed.

From this Sifri we see that this principle works both ways. Not only is Hashem stronger than the forces of evil, but He is also stronger than the forces of good! Not only are the wicked powerless to go against the will of Hashem, but even the righteous are powerless to go against the will of Hashem.

On paper, preventing Moshe from dying is seemingly a good thing. As the Sifri described, the people were not ready to let their leader go.

The one who took us out of Egypt, parted the sea, brought down the manna from heaven, the one who brought us the well and the quail and the one who brought us the Torah, such a man we are going to let die? Nothing doing!"

And yet, as lofty as their intentions, they were powerless to defeat the will of Hashem.

There is a lesson here. We appreciate it when Hashem thwarts the evil plans of our enemies. When we are at the brink of destruction and we see salvation, it is easy to give credit to Hashem for being the force behind that salvation.

But we need to understand that when the good things that we attempt to do in life do not come to fruition, it is also Hashem who is the force behind that unsuccessful attempt.

Ultimately everything that happens in the world is part of Hashem's will. Not only when evil is foiled but so too when good is foiled, do we need to realize that it, too, is the will of Hashem.

Haazinu is referred to by chazal as a song, but there are many difficult and harsh pessukim in this parsha as well as good ones. It is not all sunshine and rainbows. How is it a song?

The beauty of submitting to Hashem's will is that it allows life to become a song. When we realize that it is not we who are steering the ship, but there is a captain who is doing the actual steering, then we can enjoy the journey more, both the smooth parts and the rough ones.

If we spend our lives trying to do good, trying to spread Torah, trying to inspire others to do mitzvot but we are met with difficulties and challenges, successes and failures, if we believe that we are in control, then we become anxious and upset when things don't work out the way we would like.

If we realize that Hashem is behind all roadblocks, for good and for bad, then we can sing our way through the song of life, for Hashem is the true captain of our ship! We can exit Yom Kippur and joyfully enter the Sukkah come the holiday of Sukkot!

Want to Do Something Big?

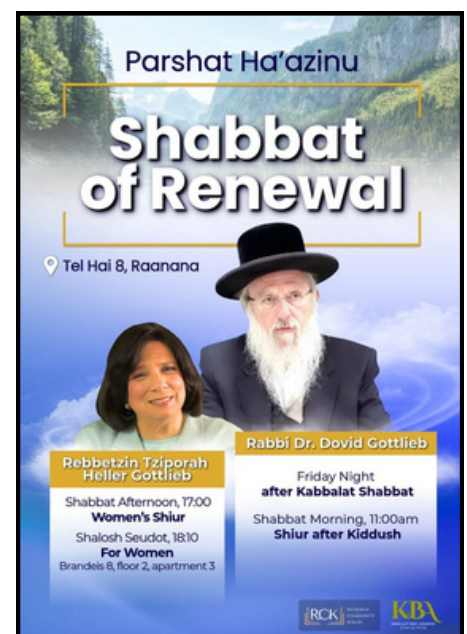
Sukkot is called the time of our joy.

We sit around the sukkah table, surrounded by family and friends, and we feel Hashem's embrace through the sukkah itself. Chazal teach us that real joy comes from wholeness. And when a family sits at the holiday table with someone missing – it's not easy to rejoice. So what can we do? The reality can't be changed, but here's where our strength as a community comes in: a kind word, a short call, a simple message – "You are not alone, your loss is our loss" – can ease the pain, carry part of the burden, and help restore a sense of wholeness for families who are missing someone this Yom Tov. From my own experience, I know how much a small word can become an anchor of strength. Sometimes the biggest thing you can do – is simply to remind, to care, to send a hug from afar.

So before we sit down to rejoice in the sukkah, let's remember that our own joy grows when we share it with others. This is how "You shall rejoice on your festival" becomes real – a complete joy, the joy of community, the joy of Am Yisrael.

Sometimes the greatest thing you can do – is just one small word.

With love and appreciation, Ben Goldstein.

Parshat Ha'azinu
Shabbat of Renewal
Tel Hai 8, Raanana

Rebbetzin Tziporah Heller Gottlieb
Shabbat Afternoon, 17:00
Women's Shiur
Shalosh Seudot, 18:10
For Women
Brandeis 8, floor 2, apartment 3

Rabbi Dr. Dovid Gottlieb
Friday Night
after Kabbalat Shabbat
Shabbat Morning, 11:00am
Shiur after Kiddush

RCKOLLEL.COM KBA

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Ha'azinu 5786

In the merit of our soldiers and hostages

Shabbat Times

18:03

18:58

Issue: 105

Ask the Rabbi

Rosh Beit Midrash: Rabbi Shabtai Yogel

Q: What are the guidelines for building sukkah walls using the method of "lavud" (strings/ropes)?

A: You can make a sukkah with walls of "lavud," but it's very important to follow the details carefully, because mistakes in this area are common.

According to the Magen Avraham and the Mishnah Berurah, if the walls are made entirely of lavud, you need four walls (though of course you can leave an opening for the entrance). If, however, the lavud is only an addition to solid fabric walls that are already stretched tightly, then three walls are enough.

The principle of lavud is that any gap of less than 3 tefachim (about 22 cm) is considered closed. Therefore, you need to tie strings, wooden slats, or another material from pole to pole (the poles being the frame of the sukkah that holds the schach). The first string must be less than 22 cm from the ground, and each additional string also less than 22 cm apart, until you reach a total height of at least 10 tefachim (about 1 meter).

The strings must be pulled very tight, so they don't move in the wind (a wall that sways in the wind may not count as a wall), and to keep the spaces measured correctly.

If during Yom Tov one of the strings loosens, there's a serious concern that the sukkah may be invalid, and it must be fixed. That's why it's often better to use wooden slats instead of strings.

Be sure to put up the lavud walls before placing the schach on top.

Song of Ha'azinu, Joy of Sukkot

Rabbi Moshe Ariel Margi

Parshat Ha'azinu is always read close to Sukkot – sometimes on Shabbat Shuvah, and sometimes, like this year, just days before the holiday. At first, they seem like two completely different worlds: Ha'azinu, Moshe's song of rebuke and comfort, and Sukkot – the festival of joy, gratitude, and sitting under the shade of the Clouds of Glory. But if you look closely, the connection is already hidden in the words of Ha'azinu.

Moshe describes Hashem's love for Am Yisrael: "He found them in a desert land... He surrounded them, cared for them, guarded them like the pupil of His eye." Chazal explain: "He surrounded them – with the Clouds of Glory." In other words, when Moshe wanted to describe Hashem's great love, he pointed to the protective clouds in the desert. That's exactly the idea of Sukkot – for seven days we sit in the sukkah to remember Hashem's embrace: "So that your generations will know that I placed the people of Israel in sukkot."

But here's a question: if Sukkot is to remember the Clouds of Glory, why is it in Tishrei? After all, the clouds were there the entire forty years in the desert – shouldn't it be right after Pesach?

The Tur explains: Pesach time is spring, the weather is pleasant, and sitting outside could look like you're just enjoying the shade. In the fall, when people usually go indoors, Am Yisrael goes outside into the sukkah – making it clear we're doing it to remember the Clouds of Glory. The Vilna Gaon adds another layer: Sukkot comes right after Yom Kippur.

For questions: **0584810910**

Q: We live in an apartment building. The only place we can build our sukkah is in our parking spot, which is not covered. But above the parking spot there is a bird net. Can we build our sukkah under this net?

A: The bird net is usually nylon threads woven like a grid, making small squares, and its purpose is to keep pigeons out of laundry areas and other spaces. Even though nylon cannot be used as schach, since the net does not give more shade than sun, it does not invalidate the sukkah.

The solution: place plenty of schach on top, so that even if you removed the part directly under the nylon net, your sukkah would still be "more shade than sun." This way, the sukkah is kosher.

There is a stricter opinion (the Bach) that worries about lavud with these nylon strings, but in practice, since all the threads together don't usually add up to a width of 4 tefachim (which would be invalid schach), you can rely on the lenient opinion.

If only part of the sukkah is under the bird net, it's best for the men to sit in the section that's not under the net (and make sure that section alone is large enough to qualify as a kosher sukkah with three walls).

On the first Yom Kippur, Hashem forgave the sin of the Golden Calf, gave Moshe the second tablets, and revealed the 13 Attributes of Mercy. At that moment, the Clouds of Glory became visible to all – not just to prophets. Even the nations saw them, as it says in Shir HaShirim: "Who is this rising from the desert like columns of smoke?" That's why Sukkot is in Tishrei – to mark the renewal of Hashem's love after forgiveness.

But Sukkot is not only about the Clouds of Glory – it's also the Festival of Ingathering. The barns are full, the harvest is in, and a person stands at a crossroads: will he say, "My strength and my power made all this wealth", or will he remember, "It is Hashem who gives you the strength to succeed"? Sukkot teaches us to thank Hashem for the blessings and to direct our hearts to Him.

Put together, the message is clear:

- The sukkah reminds us of Hashem's embrace and protection.
- And it reminds us that every bit of blessing and success comes from Him.

So Ha'azinu and Sukkot go hand in hand: whether in the desert or in times of plenty, life itself is sustained only by Hashem. And the sukkah is our double reminder – of His love and of our gratitude.

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
פרשת האזינו התשפ"ו

זמני השבת

18:03

19:11

Issue: 105

להצלחת צבא ההגנה לישראל וכוחות הביטחון

שאל את הרב ראש בית המדרש הרב שבתי יגל שליט"א לשאלות 0584810910

ומשום כך יש מעלה גדולה, לא להשתמש בחוטים אלא לקבוע נסרים במקום החוטים.

יש להקפיד לקשור את החוטים (או לקבוע את הנסרים) תחילה ורק אחר כך להניח את הסכך על הסוכה.

שאלה: אנו גרים בבניין משותף. המקום היחיד שאנו יכולים לבנות בו את הסוכה, זו החנייה שלנו שהיא לא מקורה.

אך מעל החנייה פרושה 'רשת להרחקת יונים' ושאלתנו היא האם מותר לבנות את הסוכה מתחת לרשת זו?

תשובה: הרשת הנ"ל עשויה מחוטי ניילון לאורך ולרוחב (שתי וערב) וכך הם יוצרים חללים של ריבועים קטנים, והמטרה למנוע חדירה של יונים מאיזור מסתורי הכביסה וכדומה - כדי למנוע לכלוך ושאר מרעין בישין.

והנה על אף שהניילון הוא חומר הפסול לסכך, מכל מקום אין הרשת הנ"ל צילתה מרובה מחמתה, ולכן ניתן לסכך מתחתיה.

ויש לשים לב להניח הרבה סכך, באופן שגם אם נסיר את כל הסכך שכנגד החוטים - עדיין יישאר בסכך כמות כזו שתגדיר את הסוכה כ'צילתה מרובה מחמתה'.

אמנם עדיין יש לנו בזה חשש מצד חומרת הב"ח של 'לבדו להחמיר', אך אם אי אפשר אחרת בוודאי שיש על מה לסמוך (מאחר וגם אם נצרף את כל חוטי הניילון גם יחד לא נגיע בדרך כלל לסכך פסול ד' טפחים).

ואם רק חלק מהסוכה נמצא מתחת לרשת יונים, ראוי להחמיר שהגברים יישבו בחלק שלא נמצא מתחת לרשת (ויהיה בחלק זה שיעור הכשר סוכה עם ג' דפנות).

שאלה: מה ההנחיות באשר לבניית דפנות סוכה ע"י חוטי 'לבד'?

תשובה: אכן ניתן לעשות סוכה על ידי דפנות של 'לבד', אך יש לדעת שהתקלות בזה מצויות ויש לשים לב למלא בדקדקנות אחר כל ההוראות.

ראשית יש לדעת שלדעת המגן אברהם והמשנה ברורה, אם אנו עושים את הדפנות רק מ'לבד', אי אפשר להסתפק ב-3 דפנות, אלא יש לעשות 4 דפנות (אך כמובן אפשר להשאיר פתח לכניסה ויציאה) וכך יש לעשות (אך במקרה שהלבד הוא רק תוספת למחיצות העשויות מיריעות בד המתוחות היטב - ניתן להסתפק בלבד רק ב-3 רוחות).

• העיקרון של 'לבד' אומר שכל רוח שהוא פחות מג' טפחים נחשב כסתום, ולכן יש לקשור חוטים או לקבוע נסרים, או כל חומר אחר מעמוד לעמוד (העמודים הכוונה לשלד של הסוכה שמחזיק את הסכך) באופן שבין הקרקע לחוט הראשון יש ריווח של פחות מג' טפחים, ובין החוט הראשון לשני יש גם כן רוח כזה, עד שבסך הכול מהקרקע עד סוף החוט האחרון יש כבר גובה של 10 טפחים.

*המידות בס"מ - הריווח בין הקרקע לחוט ובין חוט לחוט לא יעלה על 22 ס"מ. *סך הכול של הגובה (מהקרקע עד סוף החוט הכי גבוה) יהיה לפחות 100 ס"מ (מטר).

• על החוטים להיות מתוחים היטב היטב, גם כדי שלא ינועו ברוח (שכל מחיצה שנעה ברוח יש שיטות בראשונים שאינה נחשבת מחיצה) וגם כדי שהרווחים יישארו באותה מידה.

• אם במהלך החג, אחד החוטים התרופף יש חשש גדול שהסוכה נפסלה, ויש לתקן זאת.

שירת האזינו ושמחת הסוכה

הרב משה אריאל מרגי שליט"א

פרשת האזינו נקראת תמיד בסמיכות לחג הסוכות - לעיתים בשבת תשובה, ולעיתים, כמו השנה, ממש בימים הסמוכים לחג. במבט ראשון נראה שמדובר בשני עולמות נפרדים: שירת האזינו, על דברי התוכחה והנחמה של משה רבנו, לעומת חג הסוכות - חג השמחה, ההודאה והיישיבה בצל ענני הכבוד. אך כאשר מתבוננים היטב, מתגלה חוט מחבר: כבר בשירת האזינו מצוי היסוד שעליו בנוי חג הסוכות.

משה רבנו מתאר את חסדי ה' כן: "כי חלק ה' עמו, יעקב חבל נחלתו. ימצאו בארץ מדבר ובתהו יל ישימון, יסובבנהו יבוננהו יצרנהו כאישון עינו." וחז"ל מפרשים: "יסובבנהו - בענני הכבוד". כלומר, כאשר משה רבנו מבקש לבטא בעוצמה את אהבת ה' לישראל, הוא מתאר את ההקפה, ההגנה והעטיפה בענני הכבוד במדבר. וזהו בדיוק רעיון חג הסוכות - שבעת ימים אנו יושבים בסוכה כדי לזכור את אותו חיבוק אלוהי: "למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל".

מכאן עולה שאלה פשוטה: אם חג הסוכות נועד לזכר ענני הכבוד, מדוע נקבע דווקא בחודש תשרי? הרי ענני הכבוד הקיפו את ישראל במשך כל שנות המדבר, ולכאורה היה מתאים יותר לקבוע את החג סמוך ליציאת מצרים, בזמן הופעתם.

על כך עונים רבותינו בכמה דרכים: הטור מסביר שבאמת הזמן הטבעי היה בפסח, אך אז ימי האביב נעימים ויישיבה בסוכה עלולה להיראות כהנאה מן הצל, ולא כמעשה זיכרון. דווקא בסתיו, כאשר דרך בני אדם להיכנס אל בתיהם מפני הגשמים והקור, יוצאים ישראל אל הסוכה - ובכך מתפרסם שכוונתנו היא אך ורק לזכר ענני הכבוד.

אך קיים קושי: לפי זה, אם יורדים גשמים בסוכות, הרי שזה פרסום גדול יותר. והרי במסכת סוכה נאמר שגשמים בחג הם סימן קללה!

הגאון מווילנא מציע כיוון אחר: חג הסוכות חל ימים ספורים לאחר יום הכיפורים. ביום הכיפורים הראשון עם ישראל זכה למחילה על חטא העגל, משה קיבל לוחות שניות, והקב"ה גילה לו את י"ג מידות הרחמים והבטיח: "נגד כל עמך אעשה נפלאות אשר לא נבראו בכל הארץ". כיצד התקיימה הבטחה אדירה זו? הגר"א ב"אדרת אליהו" מבאר שעד אותו זמן ענני הכבוד היו נס נסתר - קיימים, אך נראים רק לנביאים.

לאחר יום הכיפורים, עם התחדשות האהבה בין הקב"ה לישראל, הפכו ענני הכבוד לנגלים לעיני כל, ואף אומות העולם ראו אותם. זהו שנאמר בשיר השירים: "מי זאת עולה מן המדבר כתימרות עשן מקטרת". לכן חג הסוכות חל דווקא בתשרי, מיד לאחר יום הכיפורים.

אלא שחג הסוכות הוא לא רק *זכר לענני הכבוד*, אלא גם *חג האסיף*. עם סיום עונת העבודה בשדות, מחסנים מלאים, והאדם עומד בצומת: האם יאמר "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", או שיזכור "כי ה' אלוהיך הוא הנותן לך כוח לעשות חיל"? חג האסיף בא ללמד שהשפע הוא ברכה מאת ה', ועלינו להשיב תודה ולהפנות את ליבנו אליו.

כיצד מתחברים שני צדדים אלו - זכר לענני הכבוד והודאה על השפע? התשובה טמונה בפרשת השבוע עצמה. ענני הכבוד לא רק סימלו אהבה אלוהית, אלא גם העבירו מסר עמוק: שגם במדבר הגדול והנורא, במקום צמאון ואפס תנאי חיים, ברצון ה' יכול האדם לחיות. "ומצאו בארץ מדבר" ו"בתהו יל ישימון", יסובבנהו יבוננהו יצרנהו כאישון עינו.

וכך כותב הרשב"ם: "ולכך יוצאים מבתי מלאים כל טוב - בזמן האסיף - ויושבים בסוכות, לזכרון שלא היה להם נחלה במדבר ולא בתיים לשבת. ומפני הטעם הזה קבע הק' את חג הסוכות בזמן אסיפת גורן ויקב, לבלתי רום לבבם על בתייהם מלאים כל טוב פן יאמרו ידינו עשו לנו את החיל הזה." **

***למען תזכרו כי בסוכות הושבתי את בני ישראל במדבר ארבעים שנה בלא יישוב ובלא נחלה, ומתוך כך תתנו הודאה למי שנתן לכם נחלה ובתיכם מלאים כל טוב ואל תאמרו בלבבכם כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה." **

מכאן יוצא שהסוכה נושאת שני מסרים: האחד - אהבת ה' הגדולה לישראל, שהקיף אותנו בענני כבוד. השני - חיזוק האמונה ש"לא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם". דווקא ברגעי שפע, נחת ורווחה, אנו נדרשים לזכור את יסוד האמונה הזה.

וכך מתברר הקשר העמוק בין חג הסוכות כחג האסיף - להודות על התבואה, לבין חג הסוכות כזכר לענני הכבוד - להודות על חיבוקו של ה'.

הסוכה היא בעצם תזכורת כפולה: חיבוק אלוהי של אהבה, וקריאה לאדם להכיר שכל השפע מאת ה'.